

AMY MCLELLANOVÁ

NEZAPOMEŇ NA MĚ

Jak najdete vraha, když nerozpoznáte tvář?

xyz

thriller

Nezapomeň na mě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Amy McLellanová

Nezapomeň na mě – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

AMY MCLELLANOVÁ

NEZAPOMEŇ NA MĚ

Jak najdete vraha, když nerozpoznáte tvář?

xyz

thriller

Amy McLellanová
NEZAPOMEŇ NA MĚ

xyz

Adamovi
Za všechno. Navždy.

První kapitola

Všichni vypadají stejně. To je ten problém s televizními seriály, které se odehrávají v blíže neurčené minulosti. Vousy, neupravené vlasy a špinavé tuniky, pak jen těžko rozpoznáte jednu postavu od druhé. Dokonce i ti bohatí – snadno identifikovatelní díky plášťům lemovaným kožešinami a většímu množství replik – vypadají, že by jim prospěla sprcha.

Vyslovuju tuto myšlenku nahlas, ale Joanna jen dramaticky povzdychne. Nesnáší, když ji ruším uprostřed jejích seriálů, jenže já si nemůžu pomoci. Zvlášť když přijde na očividné chyby ve scénáři. Pokud totiž znáte knihu, podle které je ten který seriál natočen, stanete se velmi puntičkářští. Ona, členka knižního klubu a podle popisu na seznamce „vášnivá čtenářka“, by to měla chápat.

Doliju si víno a Joanna po mně hodí nesouhlasný pohled. Neměla bych pít, ale někdy si prostě dám. Už jenom proto, abych se znovu cítila součástí lidské rasy. A kromě toho, *ona* taky pije. Někdy dokáže být pěkně necitlivá.

Na scéně se objeví další zablácený voják a šeptá něco do ucha urozené dámě.

„Kdo je to?“

„Myslela jsem, že čteš.“

Významně povytáhnu obočí, ale vrátím se zpátky ke knize a očima znovu přelétnu poslední odstavec. Je to těžkopádný milostný

příběh a nebere mě to. Kouknu zpátky na obrazovku, čekám, až se objeví draci, ale pořád je tam ten voják. Nemůžu si pomoci.

„Kdo to je?“

„Ježíš, Sarah. Vážně?“

Není to moje chyba, že nedokážu udržet pozornost u děje na obrazovce. Snažím se jen dát najevo zájem, ale ji to šíleně irituje. Dělá, jako kdybych ji vytrhovala ze skutečné konverzace. Víím, že by byla radši, kdybych šla nahoru a nechala ji koukat se v klidu, ale to by nebylo úplně fér ke mně, no ne? Uvažuju, který z nich se jí asi líbí. Ten voják? Seriózní týpek? Možná ta žena. U Joanny člověk nikdy neví. Je to moje sestra, ale někdy mám pocit, že ji vůbec neznám.

Sahám akorát po skleničce s vínem, když na šterku zavržou něčí kroky a za oknem se mihne stín. Joanna podrážděně zavrtí hlavou. „Co tady dělá?“ zasyčí a zvedá se z gauče. „Asi tam jdu já, co?“

Pokrčím rameny. Obě víme, že já ke dveřím nepůjdu, a už vůbec ne k těm zadním: tam chodí jen lidi, které známe. Já se cítím líp ve společnosti neznámých lidí, ale i tak... Od jisté doby nejsem právě společenský člověk.

Joanna brblá, ale jde, a já využívám své příležitosti. Sbohem, Západozemí, dobrý den, Classic FM. S pocitem vítězství se uvelebuju zpátky na kanapi a nechávám se pohltit Debussym. Zvedám sklenku s vínem v tichém přípitku neznámému návštěvníkovi. Kdo pozdě chodí, sám sobě škodí, sestřičko. Ale pocit vítězství slábne, když se Joanna nevrací, aby mi vynadala a nesouhlasně zamlaskala nad mojí volbou. Uvažuju, proč asi. Zaslechnu tichý hlas. Musí šeptat. Má snad rande? Tajného milence? Přemýšlím, jestli zase nezačala s online seznamkou. Sice se zapřísáhla, že po tom debaklu se záletným důchodcem skončí... ale ona se mi nikdy moc nespřísáhla. Možná proto mě nechává pít, aby si mohla za mými zády užívat. Jako kdybych to měla komu vykládat.

Chystám se hodit do sebe poslední lok vína, když se ozve rána a zazní výkřik. Z dálky je slyšet hluboký mužský hlas a skřípání židle po podlaze. Pak ticho. Vyčkávám a hlavou mi běží všechny důvody, které mě opravňují k tomu, nic nedělat; představa toho, jak překvapím svou sestru v milostné agónii s tajným milencem, je na prvním místě. Nebylo by to ostatně poprvé, co jsem nějakou situaci vyhodnotila špatně.

Opatrně se postavím a zuju si pantofle, abych mohla našlapovat co nejtíšeji. Rádio pořád hraje a hlasitá znělka ohlašující reklamy mi umožní potichu pootevřít dveře a neslyšně vyklouznout na chodbu. Tam, v jasném světle a ve společnosti našich křiklavých kabátů a nevkusné olejomalby, kterou Joanna koupila ve WI, se moje obavy zdají směšné. Potlačím naléhavou potřebu se zasmát; v mysli mi vytanula vzpomínka na televizní reklamu z dob mého dětství: dospělý muž v pruhovaném pyžamu se plíží do kuchyně, aby si tam na tajňáka dal limonádu. Absurdní obrázek, který si můj mozek z nějakého důvodu uchoval, zatímco tolik dalšího toho bylo ztraceno.

Chystám se otočit a nechat Joannu s jejím milencem, když se znovu ozve její zasténání. Tentokrát ho ale následuje prudká rána a další výkřik – nikoli ovšem orgasmický, nýbrž plný strachu.

Rozrazím dveře připravená na boj a ve spáncích mi buší krev. Ztrácím drahocenné vteřiny obhlížením hrůzy, která se přede mnou rozprostírá. Na podlaze je rozbité sklo, všude kolem pozůstatky divokého boje a poražený – zhroutená žena ve žlutém svetru přivázaná ke kuchyňské židli. Moje sestra. Z hluboké rány na čele jí pomalu vytéká krev a její kůže je popelavě bílá posetá krůpějemi potu. Podívá se na mě široce otevřenýma, vyděšenýma očima a snaží se něco říct, ale v puse má roubík. Náhle se za mnou ozvou kroky a něčí silné paže mě sevrou. Křičím, ale hrdlo mi svírá ruka, která tlačí na mou průdušnici. Bezúspěšně chňapu po paži, ale jsem postrkováná-

na dopředu přes kuchyni směrem k Joanně. Snažím se bránit, ale je moc silný. Joanniny oči jsou plné hrůzy. Kývá se na židli ve snaze se vyprostit. Tlak na moje hrdlo se stupňuje a celý můj svět se scvrkává do živočišného boje o nadechnutí. Oči se mi plní slzami, nohama zuřivě kopu kolem sebe, zatímco moje ruce zoufale šmátrají po paži ve snaze uvolnit vytrvalý tlak na mé hrdlo. Panika se začíná stupňovat, když mi dojde, že tímhle patetickým počínáním, tím marným mrskáním se strávím pravděpodobně své poslední okamžiky tady na zemi. Snažím se sebrat všechnu zbylou sílu, ale život ze mě pomalu vyprchává. Zemřu. Sevření na moment povolí, když útočník změni pozici a chytne mě za pravé zápěstí. Stačím si loknout trochu vzduchu těsně před tím, než jeho ruka opět sevře mé hrdlo a druhá ruka mi zkroutí zápěstí až do úrovně Joanniny tváře. Mé nehty kloužou po její mokré kůži a naše oči se na moment střetnou. Snaží se mi něco říct, ale její ústa jsou ucpaná hnusným hadrem a já jen stěží vidím skrze slzy a černotu, která zatemňuje okraje mého zorného pole. Všechno je vzdálené, jako kdybych se na svět dívala ze dna jezera. Celé moje bytí se soustřeďuje na jedinou věc, na paži blokující přívod kyslíku, na rozdrcenou chrupavku v krku, na jediný spásný nádech. Vidím svoji smrt, jak se odráží v Joanniných rozšířených zorníčkách.

Pohltní mě černota, a právě v ten okamžik sevření povolí. Padám na kolena, lapám po dechu a vtahuju vzduch do nenasytných plic, zatímco po tvářích mi stékají slzy. Jsem naživu. Skláním hlavu, čelo opírám o podlahu a dopřávám si ještě jeden hluboký nádech, než se opatrně rozhlédnu, abych zjistila, kdo nám tohle udělal. Nade mnou se tyčí vysoký muž v černé mikině s kapucí, dolní část obličeje mu zakrývá černý flís, jaký nosí motorkáři. Je na něm obrázek lebky a jejích čelistí, jako rentgenový snímek kostí a zubů, což mu dodává ještě větší hrozivost. Tento muž přináší smrt do našeho domu, tím jsem si jistá, a já jsem jediná, kdo mu v tom může zabránit. Sevřu střep

z rozbitého skla, jedinou zbraň, kterou mám po ruce, a vymrštím se ve snaze zasáhnout jeho obličej. Je ale rychlý a bez námahy se mému útoku vyhne. Znovu se vrhám vpřed. Moje ruka je lepkavá a mokrá od krve, která se řine z dlaně, do níž se zařezává střep. Tentokrát ho téměř zasáhnou a strhnu mu masku. Zasměje se, zvrácený dutý zvuk, a pohotově mě chytne za zápěstí a zkroutí mi ho za zády. Každý můj sval a šlacha úpí a moje tělo se vzpíná ve snaze ulevit zkroutené paži. Kopne mě kolenem do žaludku, vyrazí mi dech a já omdlívám.

Když zvednu hlavu, vidím ho, jak stojí nad Joannou a v ruce kruté rukavici svírá nůž. Znáám ten nůž: je to náš růžový nůž na krájení masa, co Joanna objednala z teleshoppingu. Zoufale se snažím k němu doplazít a zastavit ho, ale je pozdě: jeho ruce jsou příliš rychlé a nůž příliš ostrý. Joanna vydá tichý překvapený sten, zatímco krev, její krev, skapává z nože a na kuchyňské podlaze vytváří temnou kaluž. Muž ustoupí o krok dozadu, jako by se chtěl pokochat dobře odvedenou prací, a já jí spěchám na pomoc. Je tu tolik krve. Protéká mi mezi prsty a vzduch plní nasládlým pachem mědi. Snažím se zastavit její krvácení, ale jeho paže mě sevrou a táhnou zpátky, pryč od mé umírající sestry. Kopu kolem sebe, nohama se snažím zachytit něčeho na podlaze, ale je příliš silný a zabere mu jen pár vteřin, než mě dostrká z kuchyně do chodby. Zatlačí mě na schody a já se zapotácím a na olemalbě zanechám rozmazaný otisk krvavé dlaně. Joanna se bude zlobit, napadne mě na prchavý okamžik. Jeho těžká bota mě zasáhne do bederní části páteře a mně se podlomí kolena jako nějakému opilci. Moje hlava se odrazí od spodního schodu a dopadne na parkety. Slyším ho, jak se směje, zatímco mi v lebce exploduje tříštivá bolest. Pak všechno světlo a zvuky zmizí a já se propadnu do nejhlubší temnoty.

Druhá kapitola

Kladivo nebo vrtačka, možná svěrák pomalu stupňují bolest v mé hlavě, kousek po kousku. Nedokážu říct, co je to za náradí. Nic nevidím. Je tu se mnou jen ta bolest, oslepující, ohlušující bolest. Přeju si, aby to přestalo. Přinutím se otevřít zalepené oční víčko a celý svět se zakymácí. Motá se mi hlava a je mi na zvracení. Zase oko zavírám. Bolest je tak intenzivní, že ji dokonce slyším. Určitě je to kladivo, obrovský buchar, uvnitř mé lebky. Bolí mě i dýchat; při každém nadechnutí mě nesnesitelně pálí v krku.

Pokusím se pohnout a bolest z mé hlavy vyšlehně směrem k páteři. Hluk ustal, otevírám znovu oči a čekám, až se svět přestane točit. Ležím na podlaze, moje tělo zkroucené v nepřírozené pozici, jedna paže necitlivá, boky křičící na protest. Prsty škrábu po podlaze. Dřevo, ne koberec. Ležím v hale dole pod schody. Spadla jsem? Ví o tom Joanna, nebo už odešla do práce? Převalím se na bok a uvolňuji zdřevěnělou ruku, která bezvládně padá na podlahu. Co se stalo, proč tady ležím? Proč mi Joanna nepřišla pomoci? Zaplavuje mě adrenalin, cítím nával mrazivé obavy: nepohádaly jsme se snad zase? Zasténám a zhroutím se do sebe s pocitem viny. Víím, že to zase schytám.

Zavírám oči a snažím se prodýchat bolest a zahnat pocit nevolnosti, ale kladivo v mé hlavě se opět rozbuší. Otevírám oči, mžourám do světla, ale ten hluk je neúnosný. Není to v mé hlavě, jde to zvenku. Zvenku. Ztuhnu strachem, srdce mi buší v prsou. Zvenku. Už si

vzpomínám. Víím, proč ležím na podlaze, víím, proč mě všechno bolí. Zvenku se ozývá bušení na dveře. Je zpátky.

S námahou se posadím, ohromující bolest hlavy mi tepe za očima a každý nádech mě pálí v krku. Je tady a buší na hlavní dveře. Zoufale se sunu do kuchyně. Musím najít Joannu, včera v noci byla zraněna. Tentokrát jsem na řadě já, abych ji ochránila.

Na stěně v kuchyni visí telefon, máchnu po dlouhé zamotané šňůře a strhnu sluchátko. Musím zavolat policii, ale moje gumová ruka stále nespolupracuje. Horké slzy mě pálí na obličej, zatímco se pokouším vytočit číslo, a pak uvidím Joannu. Leží na podlaze v temné kaluži, zády ke mně.

Lezu za ní a rozbité sklo se mi zařezává do rukou a do kolenou. Tiše se modlím. Bože, prosím, prosím, ať je v pořádku, prosím, Bože. Kaluž pod mými koleny je lepkavá a ona se nehýbe. Dotýkám se jejího ramene, pak přejeđu konečky prstů po její tváři. Je studená. Zašmátrám znovu po telefonu a slyším vyzváněcí tón, pak vzdálený hlas. Chráptím do sluchátka. „Policie. Pospěšte si, prosím.“

Hluk zvenčí je nyní hlasitější, dům je v obklíčení. Chci zvednout Joanninu hlavu z ulepené podlahy, ale je moc těžká. Její blondaté kadeře tvrdnou pod nánosy zasychající krve. Moje prsty nahmatají něco studeného a tvrdého a instinktivně to sevřou; nenechám ho znovu nás zranit. Tisknu se na Joannu, jako kdybych tak mohla její studené tělo znovu oživit, a pak se hlavní dveře s třeskotem rozltnou.

Kroky vržou po rozbitém skle. Slyším mužské hlasy, jeden ženský. Přitisknu se ještě blíže k Joanně a vzlykám strachy. Je to ode mě sobecké. Ona už je mrtvá, ale já zemřít nechci, vždyť jsem sotva žila. „Tady,“ slyším mužský hlas.

Trhnu sebou, všechny smysly napjaté jak struny. Po parketách se ke mně blíží kroky a mé prsty sevřou kovový předmět. Nenechám ho znovu nás zranit.

Někdo s úlekem vydechne. „Můj bože.“ Hlas, který myslím znám. „Odvedte ho odsud.“ Ten hlas neznám.

Další kroky, zapraskání vysílačky.

„Sarah? Vy jste Sarah, že ano?“ Tenhle hlas je jemný. Patří ženě.

Zvednu hlavu od Joanniných kadeří a zamžourám v jeho směru. Je to žena v policejní uniformě. Díky bohu.

„Je tady v domě ještě někdo, Sarah?“

Olíznu si rozpraskané rty. „Napadl nás muž.“ Mluvení mě bolí. „Včera v noci.“

Žena se otočí a podívá se za sebe. V mém zorném poli se objevuje další policista, muž s rameny jak beranidlo. Kývne a odejde z kuchyně. Slyším ho otvírat a zavírat dveře, jeho těžké kroky na schodech, zvuk toho, jak se potýká s posuvnými dveřmi od Joanniny šatní skříně – musí se s nimi trochu trhnout a nadzvednout, abyste je úplně otevřeli.

„V pořádku,“ ozve se hlas.

V dálce slyším sirény. Zvenku přichází další hlasy. Třeští mi hlava a pokoj kolem mě plave. Zvracím na podlahu vedle svých nohou a návaly dávení posílají bolestivé záškuby do celého mého těla.

„Pomoc už je na cestě, Sarah,“ říká žena a zvedá vysílačku k puse. Je mladá, na tváři nemá jedinou vrásku a žádný make-up. Má blondáté vlasy s odrosty a malé tetování andělských křídel na vnitřní straně zápěstí. Její postava zůstává skryta pod volnou policejní uniformou. Někdo zvedá ze země telefonní sluchátko a ukončuje můj hovor: *V pořádku, máme to.*

V místnosti se ozvou další kroky. Urostlý policista je zpátky, rozhlíží se po kuchyni a pak jeho zrak spočine na mně. „No tak, Sarah,“ jeho hlas je jemný a konejšivý, jeho ruce rozpažené, jako kdyby se blížil k vystrašenému zvířeti. „Položte ten nůž.“

Žena o krok couvne. Růžového nože v mé ruce zčásti stále skrytého v Joanniných vlasech si nevšimla. Vytahuju nůž zpod kadeří

a pouštím ho na zem. Jeho široká čepel je pokrytá černou zaschlou krví. Joanninou krví. Další nával dávení, ale žaludek už nemá co nabídnout.

„Tak je to dobře,“ říká muž chlácholivě. Chová se, jako kdybych byla malé dítě.

Sirény zmlkly. Prostorem rezonují další kroky, další hlasy. Lidé v uniformách, někteří policisté, někteří zdravotníci, stojí ve dveřích a koukají na mě a na Joannu. Jejich tváře jsou netečné, ale já vím, co si myslí: myslí si, že jsem zabila svou sestru.

Třetí kapitola

Jídelnu nepoužíváme od té doby, co James odešel z domu. Stalo se z ní skladiště nepotřebných věcí: v rohu dva kufry, Joannin zaprášený rotoped a hromada vyřazeného oblečení určeného pro charitu. James tu dělal věci do školy. Všude po jídelním stole měl rozložené knihy a jeho laptop zářil mdlým modrým světlem pozdě do noci. Tahle místnost byla jeho územím; kružítkem vyryl své iniciály do desky stolu a plechovky Fanty na něm zanechaly světlá kolečka. Po tom, co odešel, zůstaly jsme s Joannou s dojetím civět na tu spoušť: důkaz, že tento dům byl jednou domovem, kde jsme vychovaly dítě. Jak odlišné to bylo ve srovnání s naším dětstvím, kde rozbitá sklenička nebo skvrna od inkoustu na sukni znamenaly okamžité pohlavky, přísné obličejy a tichou domácnost. Jsem ráda, že jsme se lety postupně neproměnily v naši matku, určitě ne, co se výchovy Jamese týče. Možná to bylo tím, že jsme toho v průběhu let tolik ztratily – bylo těžké zlobit se kvůli pár škrábančům na stole. A krom toho jsme ho stejně nikdy nepoužívaly: jíme radši na tácech u televize nebo u rádia. Když James odešel, Joanna vzdala pokusy o rodinné večere. Nebo možná nechtěla večeret jen se mnou?

Je tady zima. Topení jsme tu pravděpodobně nezapnuly od doby, co James složil zkoušky. Pod okenní římsou už prosakuje vlhká skvrna. Nesmím to zapomenout říct Joanně, pomyslím si a pak mi to dojde. Realita mě zasáhne jako nečekaný, přesně mířený direkt do žaludku a já se přistihnu, jak lapám po dechu.

Něčí ruka se dotkne mého ramene a já sebou trhnu. Další osoba v bílém overalu. Je jich tu plno, pozemští astronauti, neslyšně se pohybují všude po domě a v rozích si něco šeptají.

„Jste v pořádku?“ zeptá se mě bílý oblek. Skrývá se v něm žena s nakrátko střiženými černými vlasy a útlým obličejem. Vypadá tak na dvanáct. Dítě, které si hraje na povolání: mami, dneska budu forenzní vyšetřovatel.

Instinktivně kývnu. *Nedělej scény, Sarah, nikdo není zvědavý na ty tvoje výlevy.* Matčin hlas. Přírozeně ale v pořádku nejsem. Nic už nikdy nebude v pořádku. Před domem parkuje ambulance připravená Joannu odvést. Žádná modrá světla. Tam, kam ji vezou, už nemusí pospíchat. Venku je tak moc lidí. Hodně z nich je od policie, ale většina jen postává a zevluje. Blízko hlavního vchodu byl vztyčen velký bílý stan. Připomíná to přípravy na nějakou absurdní zahradní party s policejní páskou místo výzdoby.

Odvrátím zrak a ruce založím na prsa. Je tu taková zima. Chci odsud pryč, do postele, schovat hlavu pod deku a už nikdy se neprobudit. V hlavě mi jede smyčka: krev mojí sestry, mazlavá a horká, stékající po mých bezmocných rukou. Myslím, že už nikdy neusnu.

„Sarah? Jste Sarah?“

Všimnu si, že na mě mluví ta dvanáctka. Přikývnu, ale nemůžu si vzpomenout, na co se mě ptala. Pohlédne přes moje rameno a něco gestikuluje. Přidává se k nám někdo další, další žena, tentokrát blondýna. Neviděla jsem ji už někde? Detaily zevnějšku cizích lidí si obvykle pamatuju dobře, ale teď se nemůžu soustředit. Slyším lidi pochodovat sem a tam, říkat věci, kterým nerozumím, a otvírat velké černé futrály s klapnutím, po kterém sebou vždycky trhnu.

Začne na mě mluvit, ale já se nedokážu soustředit na to, co říká: obrazy Joannina těla, její krve na mých rukou, mi bez přestání hrají v hlavě.

„Vaše celé jméno?“

„Co? Jo, Sarah Wallisová.“

Žena přikývne. „A žijete tady se svou sestrou, Joannou Baileyovou?“

Kývnu.

„Žije tu ještě někdo další?“

„James.“ Pak zavrtím hlavou. „Ale ten se loni odstěhoval.“

„Kdo je James?“

„Můj synovec. Joannin syn.“ Zlomí se mi hlas, hrdlo zablokuje velký tvrdý knedlík. Co řeknu Jamesovi? Je mu teprve dvacet a už mu zabili oba dva rodiče. V očích mě pálí horké slzy. Co mu tak můžu říct?

„A včera v noci jste byly doma jen vy a vaše sestra?“ ptá se znovu policistka.

Přikývnu. „Ale pak přišel k zadním dveřím ten muž.“

„V kolik hodin to bylo?“

Snažím se myslet. Joanna sledovala svůj seriál. A já jsem ji nenechala na pokoji. Vždycky jsem jí tak ztěžovala život. Nemohla jsem ani dojít k těm zatraceným dveřím a nechat ji to v klidu dokoukat. Měla jsem to být já, moje krev. A znovu mi před očima vyvstává ta hrůza, Joannina krev protékající mezi mými prsty, moje neohrabané nešikovné ruce, které jí nebyly schopné pomoci.

Policistka na mě znova mluví. Zvednu k ní oči a snažím se soustředit.

„Je to tak v pořádku, Sarah? Odvezeme vás teď odsud.“

Dojde mi, že se mě snaží vzít pryč. „Cože?“ zadrhne se mi hlas, v puse mám vyschlo a hrdlo se svírá povědomým strachem.

„Musí vás vyšetřit lékař.“

Doktor. Doktory znám, doktory zvládnou. Strávila jsem tolik času v nemocnicích, že se pro mě staly téměř jakousi bezpečnou zónou. Téměř. Moje tělo se nekontrolovaně chvěje chladem a asi i šokem.

Nechají mě obléknout si kabát a vzít si kabelku a pak mě vyvedou rozmlácenými dveřmi. Mžourám do bílého světla. Vzduch chutná po mokré trávě a benzínových výparech. Auto rozjezdila naši šťerkovou cestičku a do zbytku trávníku před hlavním vchodem vyryla hluboké stopy pneumatik.

Studený jarní vzduch mě znovu rozechvěje. Sanitka je pryč; kam Joannu odvezli? Ale než se stačím zeptat, odvádí mě k policejnímu autu a usazují na zadní sedadlo. Auto se okamžitě dává do pohybu. Stromy jsou poseté pupeny a trávník před kostelem zdobí růžové květy. Záplava barev mě zaskočí: poprvé po šesti týdnech jsem venku z domu.

Čtvrtá kapitola

Když sním, jsem to zase já. Ta stejná osoba, kterou jsem dřív myslím byla, ta osoba, kterou bych se zase chtěla stát. Ve snech tančím. Hraje hudba a já zouvám vysoké podpatky a v žilách cítím pulzovat rytmus. Lidé se za mnou otáčí a já se pro sebe usmívám: v tomhle jsem dobrá, být středem pozornosti, cítit zraky všech upřené na mě. Takhle se už cítím jen ve snech.

Ale pak, jako když někdo změní akordy, nálada potemní. Uhýbám před šfouchanci loktů, někdo mi na šaty vylije pití a někdo jiný šlápně na bosou nohu. Tlačí se na mě víc a víc těl, zajímám se horkem, které plní místnost. Naboso, jen v tenkých šatech se cítím křehká a zranitelná. Už tu není bezpečno. Někdo do mě strčí a já se zapotácím. Podívám se vzhůru a vidím prázdnou tvář, bílou masku bez rysů, a černé, vypočítavé oči, které na mě zlověstně svítí. Zachvěju se strachem a maska se mi vysměje do obličeje.

Probudím se s vystrašeným výkřikem. Nade mnou se sklání obličej. Tmavá pleť. Dlouhý nos. Hranaté obroučky brýlí, Armani. Dlouhé, černé vlasy padající přes bílý plášť. Obličej se usmívá.

„Bezva,“ říká ta tvář. „Vím, že chcete spát, ale potřebujeme na chvíli vaši pozornost. To byla ale slušná šlupka.“

Baterka mi svítí do očí. Prsty jemně sevrou mé zápěstí. Je mi pořád ještě špatně? Ne. Dokážu přecíst slova na vizitce? Dokážu, i když můj hlas bolestivě rezonuje skrze pohmožděné hrdlo.

Lékařka se na mě povzbudivě usměje. „Všechno vypadá dobře. Cítíte se trochu líp?“

Kývnu. Instinktivně. *Nedělej scény, Sarah.* Ležím v čisté posteli a moje rány jsou ošetřené, ale líp se necítím. Vzali mi krev, odebrali vzorky zpod mých nehtů a z pusy, a vyfotili si modřiny na mém břiše a krku. Ruce mám zavázané v několika vrstvách obvazů jako nějaký boxer a ránu na čele zalepenou. Všechno mě bolí, ale žiju. Proč mě taky nebodl jako Joannu? Proč ji, a ne mě?

Nechávám se kolébat klidem pokoje, poslouchám zvuky, kterými budova žije, vrzání gumových podrážek na chodbě. Policie hlídá přede dveřmi. Čekají, až si se mnou budou moci promluvit, ale doktoři trvají na tom, že musím odpočívat. Odpočívat mě ovšem nenechají. Chodí za mnou procesí lidí, kteří mě kontrolují, monitorují, aktualizují svá měření. V rozích místnosti probíhají tlumené konverzace, vyplňují se papíry, vyprazdňují šálky studeného čaje.

Pokaždé, když se zeptám na Joannu nebo Jamese, je mi řečeno, abych si nedělala starosti a hlavně odpočívala, policie se mnou brzy bude mluvit. Lehám si zpátky do polštářů a zavírám oči. Doufám, že až je znovu otevřu, budu doma, u sebe v pokoji. Budu zírat z okna na veřky provádějící mistrné přemety na našem jeřábu a z útrob domu uslyším Joannu, jak něco kutí v kuchyni. Jenže když je otevřu, hledí na mě někdo cizí a říká mi, že můžu jít. Najednou je tu plno neznámých tváří. Jedna z nich je žena v uniformě. Podává mi bílé triko a šedivé tepláky, které jsou mi moc velké a musím si je dvakrát zahrnout v pase. Snažím se soustředit na její hlas – nebyla náhodou taky u nás doma? Nejsem si jistá. Je podsaditá, o trochu vyšší než já, blondaté vlasy má stažené do culíku a na pravé tváři velkou černou pihu. Jaká škoda, pomyslím si, ale matčin pichlavý hlas mě v duchu okamžitě pokárá a já se zastydím.

Těžké šedé mraky na obzoru tmavnou jako modřiny a začíná se smrákat. Vypadá to, že bude pršet. Nasedáme do auta a já přitisknu

tvář na okénko a netečně pozoruju okolní svět. Bolí mě žaludek a napadá mě, jestli nemám vnitřní krvácení. Ne že by mi na tom bůhvíjak záleželo.

Policejní stanice se navenek tváří jako blok obyčejných kancelářských budov. Znáám to tu, několikrát jsem tudy prošla, ale nikdy jsem si nevšimla, že tu sídlí policie.

„Sarah, jsi v pořádku?“

Parkovištěm ke mně zaznívá něčí hlas. Sklání se nade mnou zavalitý muž s břichem o dvě čísla větším než jeho košile. Povědomý hlas, ale neumím si ho zařadit. Můj mozek se marně snaží vzpomenout si na jeho jméno.

„Promiňte, pane.“ Strkají mě nahoru po schodech do policejní stanice, ale ten muž se nenechá odbýt.

„Sarah! To jsem já. Alan. Vezmi si právníka, zlato. Hlavně si vezmi právníka.“

Ohlédnu se. Alan, samozřejmě. Náš soused. Byl taky s policií v domě? Proč si myslí, že potřebuju právníka? Myslí, že jsem to udělala já? Dveře policejní stanice se za námi zabouchnou a mě zachvátí panika. Lapám po vzduchu, mé tělo zaplaví vlna horka. V malé vstupní hale je příliš mnoho lidí a je tu nedýchatelno.

Dvě ženy, jedna s monoklem, sedí na plastových židlích přišroubovaných k podlaze a nevkusnými umělými nehty něco horečně ťukají do mobilů. Vedle nich chrápe starší muž, z jehož flekatých kalhot stoupá štiplavý odér moči.

Policista vymačká kód na číselníku vedle dveří a žena s monoklem vzhledne od telefonu. „Jak to, že jde na řadu ona, a ne my? Už tu čekáme hodiny.“

Instinktivně se přihrčím a přes knedlík v krku se snažím do plic nasát trochu vzduchu. Copak nevidí, že jsem nemocná? Zvednu ruce k hrdlu, ale žena na mě zírá bez špetky pochopení. Policista mě vtáh-

ne dovnitř a zavede do malé místnosti. Sesunu se na židli a hlavu dám mezi kolena. Rukama si zacpu uši a soustředím se na dýchání. Hluboký nádech a výdech. Čekám, až nával paniky povolí. Nikdo nic neříká, možná je tu podobné chování normální. Po chvíli mi někdo přinese hrnek čaje s mlékem a sýrový sendvič.

Konečně jsem sama. Sama se svými myšlenkami v téhle holé místnosti. Jsem za to vděčná. Až doteď jsem si neuvědomovala, jak moc jsem si zvykla žít uvnitř své hlavy. Odvykla jsem společnosti lidí, a dneska jsem jich kolem sebe měla tolik. V hlavě mi bzučí jejich zvuky, zatímco se to všechno snažím poskládat do smysluplného celku: jejich vzezření, letmé pohledy, našpulené rty, tázavé úšklebky, rozdílné přízvuky a drobné vady řeči, kterých si všimne jenom někdo jako já. To všechno je ale hrozně vyčerpávající. A já jsem unavená. Tak unavená, že nedokážu ani brečet.

Zírám na odporně zelenou stěnu před sebou posetou dírkami od připínáček. Ta barva mi připomíná peprmintové bonbony, které nám dávala matka při dlouhých jízdách autem. Je tu malý stůl, dvě židle a žádné okno.

Stěna mi plave před očima. Předkláním se a pokládám třešticí hlavu na stůl. Rozeznávám slabý zápach dezinfekce. Netuším, kolik je hodin, ale hádám, že venku už je tma. Lidé se v blažené nevědomosti vydávají do svých domovů, vařit večeře, koukat na televizi, nic netušíce o pekle, které může zničehonic vpadnout do jejich životů. Stejně jako kdysi já. Taky jsem si myslela, že náš dům je bezpečný. Byl to můj úkryt před okolním světem, ale peklo si mě tam stejně našlo.

Zavírám oči a najednou jsem znova tam. Je noc. Dveře zadního vchodu se rozletí. Náš růžový nůž na maso z teleshoppingu. Ten muž. Celý v černém. Způsob, jakým se pohyboval. Chladnokrevně klidný. To je ten výraz. A pak ta krev. Horká a lepkavá. A ten pach, zápach

železa s nasládlou pachutí. Najednou se mi chce zvracet, chuť čaje s mlékem mi zlověsně bobtná vzadu v krku. Točí se mi hlava. Celá ta hrůza se mi znovu odvíjí před očima jako nekonečný horor. Ten muž. Růžový nůž. Krev. Masky lebky. Ale proč?

Dveře za mnou se otevrou a já sebou trhnu. Musela jsem na chvíli usnout. Zabandážovanou rukou si nemotorně utírám pusku, zatímco naproti mně si sedají dvě ženy. Jedna z nich je ta policistka s pihou, která se představuje jako konstábl Casey Crownová, jméno jak z komiksu o superhrdinech. Ta druhá je menší, s tmavou pletí, krátce střiženými černými vlasy, dlouhou ofinou a jasnými, pozornými očima. Má vysoké podpatky a kalhotový kostýmek, a i když je maličká, je jasné, že šéf je tu ona. Kývnu ostražitě na pozdrav a můj mozek se rozbolí. Další lidi a další otázky už nezvládnou.

„Jsem ráda, že vás zase vidím, Sarah. Já jsem detektiv seržant Samira Noorová, jsem zástupce vrchního vyšetřovatele.“

Poznávám její hlas. Je to ta dvanáctka z našeho domu, jenže teď je naparáděná v šatech pro dospělé. Ve způsobu, jakým se představila, zaznívá nepatrný náznak pýchy, což mě vede k přesvědčení, že tohle je pro ni nová role. Je mladá, ale kariérně evidentně na vzestupu, a chce, abych to věděla a jednala s ní s respektem. Chovala bych se stejně, kdyby si mě lidi pletli s malou holčkou.

„Sarah, můžeme zavolat někomu, kdo tu s vámi bude, zatímco si budeme povídat?“ Mluví pomalu, jako bych byla dítě.

„James.“ Ach bože. James ještě pořád nic neví. Někdo mu musí říct, co se stalo jeho mámě. Má tenhle víkend závod v národním parku Snowdonia; to bude ale návrat domů. Budu mu to muset říct já? Jak se vůbec sděluje taková zpráva? V očích mě opět pálí horké slzy.

Noorová potřese hlavou. „Stále se ho snažíme kontaktovat. Číslo, které jste nám dala, nefunguje. Nezměnil ho nedávno?“

Nejsem si jistá. Od té doby, co se odstěhoval, nejsem už s Jamesem tolik v kontaktu. „To by věděla Joanna,“ říkám bezpředmětně.

Noorová se trpělivě usměje. Je zřejmé, že Joanna už nikomu nic nepoví. „Je tu někdo další blízký, komu bychom mohli zavolat?“

Zavrtím hlavou. Ne, není. Už ne. Je tu doktorka Lucasová, ale nemůžete si přece na policejní stanici nechat zavolat svého psychiatra, nebo ano? Tím blízkým člověkem pro mě byla Joanna.

„Dobře tedy, Sarah, uděláme to takhle. Seženeme někoho, kdo tady bude sedět s vámi a spolu s vaším přiděleným právním zástupcem.“ Musela si všimnout mého výrazu, protože rychle pokračuje, v hlase ten samý podbízivý tón, jako kdybych byla malé dítě na pokraji nervového zhroucení. „Chápeme, že jste zranitelná dospělá osoba, a musíme si být jistí, že chápete, co se děje.“

Alan. Samozřejmě. Všechno jim řekl. Alan nemá záklopku. Všechna moje tajemství, všechno, co jsem se snažila před světem skrývat, jim pěkně naservíroval. A oni si teď myslí, že jsem blázen. Zranitelná dospělá osoba, tak tomu říkají. Nemají ani ponětí.

Pátá kapitola

Za jiných okolností bych se začala smát. Můj přidělený dospělý, mladická studentka práv na stáži, přišla v džínových lacláčích, s náušnicemi z peří a s piercingem v nose. Na očích má brýle s tlustými hranatými obroučkami, které by ze mě udělaly stařenu, zatímco ji nějakým zvláštním způsobem ještě omlazují.

„Promiňte,“ řekla poté, co se představila jako Cassie a zaujala místo na židli vedle mě zanechávajíc po sobě slabou vůni kokosu a kouře. „Byla jsem na grilovačce v Much Wenlock, když mi zavolali. Neměla jsem čas se převléct.“ Omluvně se na mě usměje a odhalí řadu rovnátek.

Hodná holka, o tom žádná, ale mám pocit, že ten dospělý jsem tady já, ne ona.

Právní zástupce není o moc lepší. Je mladší než já, ale kruhy pod očima a neoholená tvář mu přidávají roky. Potlačí zívnutí a ruce se mu chvějí, když si rovná papíry na stole. Pročítá si složku, ale na mě se pomalu ani nepodívá. Sem tam se mě na něco zeptá a dělá si poznámky okousanou kancelářskou propiskou. Myslela bych si, že právní zástupce si může dovolit lepší pero.

Ve srovnání s těmi dvěma je minidetektiv seržant Noorová v tmavém kalhotovém kostýmku a s pěstěnými nehty zhmotněním profesionality. Víím, že stejně jako já má za sebou dlouhý den, ale vypadá čerstvě a soustředěně a přechází rovnou k věci. Upozorňuje

mě, že všechno, co řeknu, může být použito proti mně, ale zdůrazňuje, že nejsem zatčená a že mi pouze potřebují položit několik otázek, aby si ujasnili fakta. Ověřuje si, že rozumím. Přikyvuju. Nejsem zatčená – zatím.

S přikyvováním si ovšem tentokrát nevystačím – nahrávají mě. Odkáslu si a potvrzuju, že rozumím. Detektivu seržantovi Noorové přitom ale věnuju chladný pohled: znám tuhle hru. Mluví měkce a navenek je plná porozumění, ale ve skutečnosti jí jde jen o to, mě dostat. Na tváři se jí mihne letmý úsměv, jako kdyby uměla číst myšlenky. Tak s tím hodně štěstí: jestli umí číst myšlenky, sama bych ráda věděla, co se mi právě teď honí hlavou.

„Rozumíte tomu, co detektiv seržant Noorová říká?“ opakuje můj přidělený dospělý.

„Ano,“ odpovídám. Nakloním se blíže k magnetofonu a dávám si záležet na výslovnosti. „Rozumím.“

A tak to začne. Detektiv seržant Noorová se probírá všemi událostmi té noci jako sup obírající mršinu. Převrací a zkoumá každou mou větu, až z toho večera nezbude nic než ohlodané bílé kosti.

„Řekla jste seržantu Bowerovi, že vaše sestra útočníka znala,“ dívá se do svých zápisků Noorová.

„Ano. Viděla ho v okně a řekla ‚Co tady zase dělá?‘.“

„Ale vy jste ho nepoznala?“

Zhluboka se nadechnu. Kolik toho můžu říct? Co všechno zvládnou vyslovit nahlas v téhle strohé místnosti, v přítomnosti těchto lidí?

„Sarah,“ trvá na svém detektiv seržant Noorová. „Poznala jste ho?“

„Nevím.“

„Vy nevíte?“

„To je složité.“

„Chápu, že máte problémy, ale budu od vás potřebovat vysvětlení.“ Detektiv seržant Noorová mluví klidně, ale její tón je neústupný.

„Sarah,“ ozve se moje chůva. „Potřebujete si dát pauzu?“

Detektiv seržant Noorová po ní šlehne podrážděným pohledem. Vyrušení jí zjevně není po chuti. Nepotřebuju pauzu. Potřebuju to mít za sebou. „Nepoznala jsem toho muže, ale to neznamená, že ho neznám.“ Myšlenka, že někdo, koho jsme znali, nás nenáviděl tak moc, že nás napadl tak chladnokrevným způsobem, mi nahání hrůzu. „Před dvaceti lety lety jsem měla autonehodu. Můj švagr při ní zahynul a já jsem byla skoro rok v kómatu. Od té doby trpím neurologickou poruchou. Prosopagnosií.“

Nechápavé výrazy. „Někdy se tomu taky říká obličejová slepota, ale to není úplně přesné.“

Jejich zájem to rozhodně upoutalo, dokonce i můj přidělený právník mi teď věnuje pozornost.

„Obličeje rozlišuju, jen si je nedokážu zapamatovat. Jako kdyby v mém mozku něco chybělo, nějaký pořadač, díky kterému dokážete poznávat tváře a přiřazovat k nim jména.“

„Takže kdyby teď vešla do místnosti vaše matka, nepoznala byste ji?“ ptá se moje chůva.

„U lidí, kteří jsou mi blízcí,“ – což se o matce říct nedá – „jsem si dokázala vypracovat systém vodítek a nápověd, díky kterým je poznávám. Třeba podle jejich vlasů nebo hlasu. Když jsem dřív chodila s Joannou ven, nosila vždycky jasně žlutý svetr. Byl neskutečně šedredný, ale pomáhalo mi to odlišit ji v davu, když jsme se náhodou rozdělily.“

Při vzpomínce na Joannu v tom zatraceném dlouhém svetru s volánky a štrápci se mi zlomí hlas. Kdo probůh vymyslel svetr se štrápci?! Nenáviděla ho, ale účel plnil a při mnoha výletech do města mi ji pomohl najít. Až do doby, než tyhle vycházky ukončily mé další problémy. Bože, Joanno, jak bez tebe budu žít?

„Wow,“ vydechne Cassie. „O tom jsem nikdy neslyšela.“

Pokřčím rameny. Mozek se může porouchat nesčetně mnoha způsoby. V porovnání s některými případy v Hillwood House, rehabilitačním centru, kam mě následně poslali, jsem na tom já byla ještě dobře.

„Nedokážete si zapamatovat tváře, ale dokážete si pamatovat určité znaky,“ uvažuje nahlas detektiv seržant Noorová. „Bylo na tom muži něco, co jste poznala?“

Zavrtím hlavou. „Byl celý v černém. Jeho vlasy jsem vůbec nezahlídla. Byl vysoký, atletický typ. Silný.“

„Věk?“

Zaváhám. Z jeho tváře jsem viděla tak málo. Většinou stál za mnou – byl to záměr? A i když jsem mu pohlédla do obličeje, moje oči byly zalité slzami a všechno bylo rozmazané. „Nebyl vyloženě starý,“ říkám jistě. „Nebyl to žádný stařík. Byl silný. Rychlý.“

„A co jeho hlas?“

Zavrtím hlavou. „Jenom jednou se zasmál, když mě kopl.“

„Něco dalšího? Cokoli, na co si vzpomenete, Sarah.“

Zoufale se snažím vybavit si něco, co by dávalo smysl. Zmocňuje se mě panika, ale znovu se přemísťuju do kuchyně a v hlavě si přehrávám tu hrůzu. Tolik krve, lepkavé horké krve pulzující mezi prsty mých bezmocných rukou. Ten růžový nůž.

„Myslím, že už někdy byl v naší kuchyni. Použil náš nůž na maso. Musel vědět...“ Můj hlas mě zradí. Nedokážu snést pomyslení, že někdo, koho jsme znali, kdo s námi trávil čas v naší kuchyni a věděl, co kam dáváme, by dokázal udělat něco takového.

Ale detektiv seržant Noorová nevypadá ohromeně. „To mohla být náhoda. V každé kuchyni se najde ostrý nůž.“

Neochotně uznávám, že má pravdu. Jenže... přišlo mi to jako osobní pomsta, protože Joanna milovala své barevné nože – měly jsme taky jeden zelený na zeleninu. Vyžívala se zkrátka v takových

drobnostech. Ale samozřejmě, mohlo jít o pouhou náhodu. Potlačím další vzlyk. Nemůžu uvěřit, že už tu není.

„Něco dalšího, Sarah? No tak, i sebemenší maličkost –“

Cassie ji ale přeruší. „Nepotřebujete pauzu, Sarah? Vypadáte unaveně.“

Detektiv seržant Noorová spolkne své podráždění. „Sarah?“

„Jsem v pořádku,“ lžu. Ve skutečnosti je mi zle, potím se a modřiny na mém krku prozrazují, že mě bolí každý nádech. Chci si vlézt do postele, ale copak po tomhle všem můžu domů?

„Kolik lidí ví o vaší poruše?“ Policistka mrkne do svých poznámek. „Pro-so-pag-nosii?“

Udělala na mě dojem. Jen málo lidí si umělo zapamatovat správný název, a ještě méně to dokázalo správně vyslovit.

„Netuším. James, samozřejmě. Pár sousedů, třeba Alan. Náš doktor. Joannini přátelé. Nevím, komu všemu to řekla.“

„Co vy? Komu jste to řekla vy?“

„Není to zrovna něco, o čem byste si na potkání povídali.“ Nemusí vědět, že poslední dobou už nemluvím skoro vůbec a s nikým.

„Opravdu?“ diví se Cassie. „A to to neříkáte lidem, když se poprvé setkáte? Nepomohlo by, kdyby věděli, že se mají pokaždé představit?“

Pocítím vlnu nevole. Moje chuť ještě před chvílí ani netušila, že nějaká taková porucha existuje, a teď se mi – která s ní žiju ve dne v noci – snaží radit, jak organizovat svůj život? Všimla jsem si, že *ona* se prosopagnosii vyslovit ani neobtěžovala.

„Možná mám prosopagnosii, ale nejsem zatracenej idiot. Chtěla bych vidět vás, jak si jdete ráno koupit noviny a nenápadně to zahrnete do konverzace. Navíc, lidi toho můžou zneužít. Dělá vás to zranitelnou.“

Vyznělo to ostřeji, než jsem zamýšlela. Právník vzhlédl od svých papírů a tázavě zvedl obočí. Musím se hlídat. Tuhle stránku mé osob-

nosti znát nemusí. Zhluboka se nadechnu a podívám se na Cassie, která je červená jak rak. „Možná přece jen potřebuju pauzu.“

Detektiv seržant Noorová kývne, hbitě vypne magnetofon a zanechá nás o samotě. Smím si dojít na záchod. Sedím v kabince jak hromádka neštěstí, lokty na kolenou, hlavu v dlaních. Jsem tak unavená, že bych mohla usnout přímo tady a teď, ale pokaždé, když zavřu oči, vidím ten horor. Kdo to mohl udělat? Někdo, koho Joanna znala. Někdo, kdo věděl o mé poruše. Ale tolik mužů zase neznáme a ti, které známe... jsem si docela jistá, že nikdo z nich by toho nebyl schopen. Je tu Alan odvedle, ale i když je to podivín, spadá spíš do kategorie něžných obrů. Jsou tu Joannini kolegové; vybavuju si, že mluvila o nějakém Alexovi z vyššího managementu, „totálním snobovi“, mohl by to být on? Je tu taky pár ex-přítelů, ale už je to spousty let, co Joanna s někým chodila. Nebo? Najednou mi v mysli vytane ten mnohознаčný úsměv na její tváři ani ne týden zpátky. To, jak si prozpěvovala v kuchyni v nových šatech. A taky, že nedávno navštívila obchůdek s luxusním prádlem na High Street. Viděla jsem krabičku i účet: sto dvacet tři liber za jednu podprsenku a dvojce kalhotky namísto obvyklých „3 kusy za 10 liber“ od Marks&Spencera. A poslední dobou byla roztržitá, nechávala mě proplouvat mými dny bez neustálého napomínání a sekýrování. Byla to taková úleva, že mě nenapadlo pátrat po důvodu. Čím to, že byla najednou myšlenkami tak vzdálená? Objevil se snad na scéně někdo nový? A jestli ano, proč by mi o něm neřekla?

Zvenku se ozve tlumené zakašlání. Zvednu se, spláchnu a u umyvadel objevím čekající Cassie. Víím, že je to ona, protože kdo jiný by si na sebe na policejní stanici vzal lacláče a náušnice s peřím? Příznivci ulítlé módy jsou mé spřízněné duše.

Váhavě se na mě usměje. „Jak to zvládáte, Sarah?“

Prohlížím si svůj obličej v zrcadle nad umyvadly. Jsem bledá, jasné světlo zářivek neúprosně odhaluje každý můj šedivý vlas, na čele

mám šmouhu zaschlé krve. V zrcadle vedle sebe zahlédnu odraz Cassiiny tváře – svěží pleť, lesklé vlasy, mládí v plném rozpuku, které ani rovnátka a hranaté brýle nedokážou utlumit.

„Jsem v pořádku,“ říkám bezvýrazně.

„To jsem já, Cassie,“ dodává na vysvětlenou.

„Já vím.“ Naše pohledy se setkají v zrcadle a já kývnu směrem k jejím náušnicím. „Peří. To moc lidí na policejní stanici nenosí.“

Zašklebí se a odhalí řadu bílých zubů s rovnátky. „No to fakt ne. Nemůžu uvěřit, že mě poprvé zavolají k asistovanému výslechu a já přijdu v tomhle. Neudělala jsem právě nejlepší první dojem.“

„Z toho si nic nedělejte. Já na první dojem stejně moc nedám.“ To je samozřejmě lež, ale ve světě prosopagnosie se tohle považuje za humor.

„Myslím... že bychom měly jít zpátky,“ ukáže Cassie váhavě na dveře.

Kývnu a zhluboka se nadechnu. Sbíráím všechnu sílu. Zdá se to tak neskutečné. Nehraje se mnou mozek zase nějaké své hry? Není to náhodou jen temná iluze, jakési pokřivené mámení smyslů? Nevejde vzápětí do místnosti Joanna a nevynadá mi, že neberu pořádně prášky a že už jsem si dávno měla zajít za doktorkou Lucasovou pro nové? Následuji Cassie do chodby, kde už na nás čeká dynamo v kalhotovém kostýmku.

„Fajn, Sarah, jste v pořádku. Můžeme pokračovat.“ Je to prohlášení, ne otázka, a tak se ani neobtěžuju s odpovědí. Na někoho, kdo je tak malý, je detektiv seržant Noorová hotový parní stroj. Jsme zpátky v krémově mátové místnosti, pomačkaný právní zástupce má před sebou druhý hrnek kávy a detektiv seržant Noorová si kontroluje poznámky a nechává nás všechny čekat. Víím, že to není náhoda. Je mi jasné, že není tím typem člověka, který by přišel na schůzku bez přesné představy o tom, co chce říct. Nechává nás čekat schválně.

Ticho nabírá nesnesitelné rozměry. Cassie se nervózně zavrtí na židli, až se jí náramky na kotníku rozcinkají. Cítím, jak ve mně opět roste panika, ten známý tlak kolem hrudníku mě začíná dusit. Zavírám oči a soustřeďuju se na dýchání. Pomáhá to. Vidiš, to sevření dýchacích cest je jenom v tvé hlavě, můžeš dýchat. Uvolni se a jen pomalu dýchej.

„Sarah.“

Její hlas mě s trhnutím probere z mého dechového cvičení. Otvírám oči a soustředím se na její tvář. Hledám v ní známky toho, co bude následovat. Víím, že se mi to nebude líbit. Polknu a sepnu dlaně; bolest z řezné rány na ruce donutí můj mozek přestat se zaobírat hloupým zkoumáním sebe sama a začít dávat pozor.

„Sarah,“ opakuje Noorová. „Chci se vás zeptat na poslední hádku, kterou jste měla se svou sestrou.“

Jo, tak do toho.

Šestá kapitola

Před osmnácti lety

Otvírám oči a okamžitě ke mně doléhá vzdálený pláč. Pokoj je plný světla. Musela jsem včera zapomenout zatáhnout závěsy. Uvažuji, jak dlouho jsem spala. Pozoruju letadlo zanechávající za sebou bílou čáru. Za chvíli proletí další a v mém okenním průzoru nakreslí naechraný kříž. Někdy sama se sebou hraju takovou hru: ležím bez hnutí tak dlouho, dokud z mého čtverce oblohy nezmizí poslední kouřová stopa za letadlem. Vždycky mě udivuje, jak dlouho to trvá. Naše obloha je protkaná nitkami jako obrovský skákací panák; lidé neúnavně přicházejí a odcházejí. Všichni, kromě mě.

Pláč nabírá na síle. Už je mi zle z toho, jak jsou všichni kolem smutní. Tenhle nepřetržitý žal a slzy nejsou nic pro mě. Dřív jsem taková nebyla. Před nehodou. Můj život byl rozdělen na dvě části – před a po. Před je ta lepší část. Jestli se chcete podívat na film o mém životě, pusťte si jedničku. Pokračování už nestojí za nic.

Taky slyším šepot. Najednou je tu tolik tajností. Vím, že mě Joana chce chránit, ale netuším před čím. Co by mohlo být horšího než tohle? Jsem cizincem ve svém vlastním těle a každý je mi cizincem.

S obtížemi se narovná a čekám, až se mi přestane motat hlava. Není divu, že sním o tom, jak tančím: i deset kroků přes pokoj si teď vyžaduje mé plné soustředění. Stárnu neúměrně věku a děsí mě

to. Byla jsem okradena o mládí. Uvnitř neustále zuřím. Doktorka Lucasová tvrdí, že to časem přejde. Říká, že se musím naučit zvládat stresové situace – zlost pak prý spolu s návratem do normálního života postupně přejde. Vím, že má pravdu. Vím, že na tom musím pracovat, ale všechno je teď tak těžké. Jsou dny, kdy ani nevstanu z postele, jen sleduju stopy letadel na obloze. A když je zamračeno, nedělám ani to.

Stojím u schodiště a poslouchám. Trhnu sebou, když si všimnu cizí ženy, jak mě pozoruje v zrcadle, ale pak si uvědomím, že je to jen můj odraz. Jsem pořád hezká, vlasy už mi dorostly a téměř zakryly jizvu. Ale potřebuju se nechat ostříhat a obarvit, na tváře přidat trochu zdravíčka, oči zvýraznit linkami, zkrátka dodat té bledé prázdné tváři, co na mě civí, trochu života. Když jsme vyrůstaly, lidi vždycky říkali, že Joanna byla ta chytrá a já ta hezká. Myslím, že to nebylo moc fér ani k jedné z nás, ale já se v koutku duše vždycky radovala z toho, že jsem byla ta hezká. Zajímalo by mě, co si o tom myslela Joanna. Ale řekla bych, že když je člověk chytrý, tak je radši, když ho považují za chytrého. A je fakt, že někteří lidé nejsou ani hezcí, ani chytří.

Minu zrcadlo a dojdou nad schody. Opatrně se přikrčím a dívám se dolů skrz zábradlí. Mladá žena si sundává kabát a zouvá boty. Vedle ní stojí malé dítě, pořád v kabátu a v holínkách. Brečí.

„Ale no tak, miláčku.“ Poznávám Joannin hlas, i když si nepamatuju, že by dřív říkala věci jako „miláčku“. Asi je to trik, který se naučila, aby potlačila to neustálé podráždění v hlase, když mluví na mě. A teď tenhle kluk. „Pojď, sundáme ty holínky, zlato.“

Dítě proces zouvání prořve. Joanna si přidřepne u jeho mokrých nohou a pomáhá mu rozepnout kabát. Něco mu šeptá do ucha a on se postupně tiší. „Pamatuj si, seš mámin statečnej kluk. Seš můj malej hrdina a tohle tě před vším ochrání, uvidíš. Věř mi.“

Kluk přikyvuje a utírá si nos. Zkoumá něco malého ve své ruce. Je vidět, že je tím plně zaujat a že ho to uklidňuje. Stejně jako mě pozorování kouřových stop za letadly.

Přesunu váhu na druhou nohu a vrzající podlaha mě prozradí. Joanna, která si akorát obléká dlouhý žlutý svetr, se otočí a na tváři se jí objeví úsměv.

„Dobré ráno, spáči.“

Zírám na ně. Dítě ke mně vzhledne. V hlavě mám vygumováno. Měla bych vědět, o koho jde, protože Joanna ho evidentně zná. A on mě zná taky, to poznám podle jeho udiveného výrazu ve tváři. Musím na to přijít. Začnu pomalu sestupovat po schodech dolů. Není to jednoduché: jedna ruka na zábradlí, levá noha, pravá noha, posunout ruku a celé znova. Na chvíli přestanu a vzhlednu k dítěti. Zrovna si uklízí holínky do botníku. On tady bydlí, dojde mi s úlekem. To bych ale měla vědět, nebo ne?

„Sarah? Je všechno v pořádku? Půjdem si teď udělat čaj a toasty.“

Joanna švitoří, jako by se nic nedělo, ale já vidím, že se musí ovládat. A ten kluk taky.

„Kdo to je? Co se tu děje?“ Slyším rostoucí paniku ve svém hlase. Tenhle nenadálý výpadek paměti mě děsí. Jak to že si nic nepamatuju?

Joanna natáhne ruku a pomůže mi sejít poslední dva schody. „Tohle je James, Sarah. Můj syn. Bydlí tady s námi. Trochu se zlobí kvůli něčemu, co se stalo ve školce, ale není to nic, co by nesprávil dobrý toast a čaj, vid', kamaráde?“ Joanna se povzbudivě usměje na Jamese a rukou mu pročísne vlasy. Po tvářích mu stékají slzy a u nosu se mu udělala velká bublina. Nikdy předtím jsem tohle dítě neviděla, tím jsem si jistá, ale Joanna by mi nelhala. Pokaždé, když si myslím, že už jsem na tom líp, zjistím, že jsem zase na začátku.

„My už jsme se o tomhle bavily?“ ptám se nejistě.

Joanna sjede pohledem na Jamese, ale ten je fixovaný na hračku ve své dlani, malý dřevěný vláček. Joanna opatrně váží slova. „Někdy může dojít k poplenu,“ snaží se mě uklidnit. „Ale pojď se mnou, myslím, že mám řešení.“

Strká mě do kuchyně, jako bych byla taky dítě. Vrtím hlavou. Nechci toast ani čaj. Jsem vyčerpaná. Chci si zalézt zpátky do postele, pozorovat letadla a usnout.

Ale ona mě posadí ke stolu a začne kolem pobíhat s varnou konvicí a sáčky čaje. Zírám na to dítě, na Jamese, jak si hraje s plastovým kuchyňským nádobíčkem. Stejně jako maminka, pomyslím si trpce. Jak jsem mohla zapomenout, že má Joanna dítě? Možná se můj stav nezlepšuje, ale naopak zhoršuje. Musím se zeptat doktorky Lucasové.

Joanna postaví na stůl hrnky s čajem a mlékem a – překvapení – teplé lívance s máslem.

„Úplně jsem na ně zapoměla,“ zvolá vesele.

Napadne mě, že bych mohla udělat vtip na adresu své ztráty paměti, ale je to příliš vyčerpávající. Joanna beztak nikdy neměla valný smysl pro humor a to dítě je moc malé, aby to ocenilo. Náročné publikum. Kluk sedí ve vysoké židličce s hrnkem mléka a lívancem. Pomalu ho žužlá, máslo mu teče po bradě a drobký lítají všude po stole. Pod nosem má pořád zaschlou nudli. Nemůžu se na to dívat.

Joanna se přehrabuje v šuplíku a pak si sedá vedle mě s něčím zabaleným v papírové tašce John Lewis. Plná očekávání na mě pohlédne a mně je jasné, že se ve mně snaží vzbudit zájem. Ty „náhodně objevené“ lívance byly evidentně součástí většího plánu. Možná jsem psychicky narušená, ale nejsem totální ignorant. Svou sestru znám až moc dobře.

Otevře tašku a vytáhne z ní velkou knihu. Je to luxusní deník potažený krásnou látkou se stránkami z kvalitního papíru a s vyraženým reliéfem. „Tohle,“ říká pyšně Joanna, „je tvoje kniha velmi